

Från det groteska till det sublima

Teckningssalong på Härke Konstcentrum

Det var en utställning som satte sig på minnet, Christoffer Svenssons debut på Galleri Mono våren 2015. Han visade ett expressivt måleri där människor återgavs i starka sinnesstämningar. Efter ett par års uppehåll var det därför spännande att se om han hade skapat någonting liknande men i teckningsväg på den aktuella salongen. Jag måste säga att jag inte är besviken, trots att de måleriska medlen är borta och endast tecknarens i många fall mer begränsade uttrycksmedel har stått till buds.

Det är ungefär som att jämföra Goyas "mörka" målningar med hans teckningar, groteska och absurda bilder från de mest undgängda vråna av medvetandet har lyfts fram med närvaro och morbida känsla, vare sig det målats med penseln eller etsats in med ritstift. Återigen står jag inför en personage som verkar ha hämtats från de djupaste cirklarna i Dantes *Inferno*. Precis som på utställningen 2015 kontrasterar ofta ögonens naturalistiska återgivande mot expressiva anletsdrag, men i ögonen finns samtidigt ofta ett ljus som tillsammans med ett markerat tandgarnityr ger intryck av vansinne.

Något betydligt mer diffust och endast anat rör sig under den till synes lugna ytan i Christer Carlstedts teckningar. Jag har tidigare jämfört något av hans verk med Arnold Böcklins *Dödens ö* och det ligger alltid en grundstämning av suggestiv mystik över hans landskap. Detta märks bland annat i den mjuka skuggningen av övergångar mellan olika partier av landskapet. Jag får associationer till Grekland när jag ser *Bergsbygge* med dess vita hus i ett bergigt landskap. I andra teckningar närstuderas naturen, det ser ut som krackelerad ökenmark och is. I *Teckningsobjekt* återfinns en liknande yta på ett antal bokstäver som är tredimensionella objekt. Här finns tillfälle att fråga sig hur språk och bild hänger ihop.

Daga Wennerström tecknar dockor i egendomliga mutationer med föremål. Dystopiska framtidsvisioner går att utläsa, fast dockornas uttryck är inte direkt skrämmande. Kanske det istället rör sig om inre förändringsprocesser? Tolkningarna kan bli många. Bredvid hänger Odd Larssons teckningar, de präglas precis som hans målningar av harmoni och av den rörelse som kommit in allt mer i hans verk de senaste åren. Inför ett verk utan titel tänker jag först att det är någon form av industri som skildras, men det är samtidigt ett så tyst och just harmoniskt verk att jag snarare tycker mig stå i en kyrka.

Slutligen, bredvid dessa verk ser det ut som om Agneta Göthesson helt saknat intresset av att visa upp en teknisk skicklighet, vid ett första ögonkast. Men teknik är inte allt och när jag betraktar hennes verk inser jag att det nog ligger en hel del tankemöda bakom det som först såg så enkelt ut. Här finns cirklar i upprepning, därigenom skapas en evighetsupplevelse och en meditativ effekt. Fast det är inte cirklar som upprepas i fasta geometriska mönster. Här och i det lite primitiva utförandet skapas en individuell prägel som kan tänkas vittna om konstnärens drivkraft.

Text och foto: Torbjörn Aronsson

Volym 2017-10-12